

АПОШТОЛ

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ROK VÍRY 2012-2013

1

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

8. ROČNÍK

2013

Milí přátelé,

Rok víry, který v současné době probíhá, nás vede k hledání vzoru víry. Proto jsme také toto číslo věnovali Panně Marii. Potřebujeme její pokoru a věrnost Božímu Slovu, její lásku a naději, schopnost snášet utrpení ve sjednocení s Bohem a otevřenost pro přijetí a spolupráci s Boží milostí.

Toto číslo vychází v době nástupu nového papeže. V Roce víry má tato událost mimořádný význam. Ukazuje nám, že víru jsme všichni obdrželi jako dar a že osud světa a církve svě- řuje Pán do lidských rukou, i když sám nepřestává vládnout. Víra se tak stává pozváním a prostorem: ke spolupráci s Bohem i se sebou navzájem a k zodpovědnosti za dobro církve a světa. V duchu takové zodpovědnosti přichází také Panna Maria, mimo jiné ve Fatimě, a prosí nás o modlitbu růžence, pokání a zadostiučnění. Kéž její mateřská přítomnost v nás neustále rozněcuje plamen víry!

P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Švachová

Ing. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyna:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkiewicz, archiv ABM

Grafická úprava:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkiewicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřičice 156

OBSAH

Úvodní slovo	3
J. Brož: Matka Slova, Matka víry	4
P. Miloslav Fiala: Maria a rok víry	6
Joseph Ratzinger: Úryvky přednášky ...	9
Rok víry se Svatým otcem	14
Rozhovor:	
Nebe se otevřelo nad Fatimou	16
Nabídka KNA	21
Ozvěna	22
Svědectví	24
„Budete mými svědky“	26
Úryvky kázání P. Tomáše.	28
Na apoštolských cestách: Grabarka ...	29
Příběh jednoho kříže	31
Korunka • Nikodémova noc	32
Svátek Božího milosrdenství.	33
Literatura, informace	34
Přehled bohoslužeb ve Slavkovicích. ...	35

Mons. KAREL HERBST SDB

POMOCNÝ BISKUP PRAŽSKÝ

VEZMI MARIÍ K SOBĚ!

Bratři a sestry,

při jednom setkání mládeže se na mne obrátila mladička dívka, která krátce před tím přijala svátost křtu. Říkala, že miluje Pána Ježíše, a bylo na ní vidět, že to myslí smrtelně vážně. Ptala se ale, jestli nevádí, že zatím nenašla vztah k Panně Marii. Život bez Panny Marie si nedovedu představit, jak jí tedy mám odpovědět? Zeptal jsem se jí znovu, zda má opravdu ráda Pána Ježíše. Potvrdila to. Pak máš určitě ráda všechno, co má rád on, a vážíš si všeho, co nám radí.

Ježíš svou maminku miluje, uvaž jenom, jak hluboký byl jejich vzájemný vztah. Dala mu život, učila ho prvním krůčkům, starala se o něj s úzkostí, modlila se s ním a byla mu nablízku, kdykoli ji potřeboval. Nakonec ji vidíme při Ježíšově cestě s křížem a pod křížem, na kterém umíral. Umírající Ježíš se tenkrát obrátil na Jana, který stál vedle Panny Marie, a řekl mu: Hle, tvá matka. A Panně Marii řekl: Hle tvůj syn. Janovi tím naznačil: Nenech mou matku opuštěnou! Postarej se o ni, vezmi ji k sobě do doby, než si pro ni přijdu. Co k tomu dodat?

Vezmeš-li Pannu Marii k sobě, neprohloupíš. Matku, která Boha nosila pod svým srdcem, která Ježíše ve svém náručí chovala, která mu pozorně naslouchala a která ví, jak ho správně následovat. Být s Pannou Marií je vyznamenání, Pán Ježíš je rád, když je jeho matka i naší matkou. Ona přece zná nejkratší cesty k svému synu. Ježíš z kříže volá i na nás: Vezmi Marii k sobě!

Při seslání Ducha Svatého byla uprostřed apoštolů, uprostřed rodící se církve. Je ráda, když ji prosíme o pomoc. Proto k ní voláme: Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší. Ve vidění se kdysi ptal svatý Jan Bosco zesnulého Dominika Savia: Co ti bylo útechou, když jsi umíral? Že mi Panna Maria byla nablízku a ujala se mě. Salesiáni ji prosí: Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás!

O Panně Marii nenajdeme v Písmu svatém tolik přímých svědectví, kolik bychom očekávali úměrně jejímu významu v dějinách spásy. Tak se to alespoň jeví povrchnímu čtenáři. Kdo však čte Bibli s vírou církve, objevuje za zdánlivě skrovnými informacemi o Mariině osobě obrovské bohatství duchovní inspirace, čisté světlo životního příkladu a hluboký ponor do Boží skutečnosti.

MATKA SLOVA MATKA VÍRY

Bible Marii uvádí obvykle prostě jejím jménem, připomíná její panenství, žasne nad jejím mateřstvím a nebojí se vyslovit její velikost pro nás někdy už banálním, ale ve skutečnosti vznešeným označením „žena“. Z hlediska Božího díla spásy před námi stojí jako „matka Slova“. Věčné Boží Slovo, které k nám přichází po dlouhé cestě Staré smlouvy v neúprosných slovech Zákona, v naléhavých výzvách proroků i v pokorné moudrosti zemitých izraelských přísloví, se chce s člověkem zasnout úplně. „Sourozenci mají krev a tělo společné,“ říká list Židům (2,14). Bůh v touze vytvořit s námi lidmi společenství přijímá naše tělo a krev. K tomu potřebuje matku. A protože se nemůže zříct svého charakteru Slova, stává se Maria jeho matkou jako „matka Slova“.

Co to od ní vyžaduje? Jak se má zhostit své nové úlohy? Ježíš mluví především o ní, když začíná vykládat tajemství Božího království v podobenstvích. Ne náhodou pojednává první podobenství o rozséváči, který zasévá semeno. Ježíš, pšeničné zrno určené ke smrti, aby přineslo bohatý užitek (srov. Jan 12,24), mluví o sobě. On je rozsévá

i semeno zároveň. Ale to nestačí. Semeno touží po spočinutí v zemi. Hledá vhodnou půdu. A Ježíš ví, že ne každá půda je úrodná. Proto nejprve varuje před překážkami úspěšné setby a bohaté sklizně. „Jedno padlo na kraj cesty ... jiné na kamenitou půdu ... další do trní“ (srov. Mk 4,4-7). Ale nakonec najde i úrodnou půdu, to je vstřícný souhlas těch, „kteří ho přijali“ (Jan 1,12). V podobenství se z psychologických a pedagogických důvodů uvádějí nejprve obtíže a teprve na závěr úspěch, aby bylo zřejmé, že poslední slovo má Bůh, který si je jistý svým vítězstvím navzdory všem překážkám. V Božím plánu a v jeho uskutečňování je ale ona úrodná půda, která přináší stonásobný užitek, hned na začátku. Ano, tou vstřícnou prstí, tou myslí a srdcem otevřeným pro dar Božího slova je Maria: „Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). A když se sama takto stala Boží služebnicí,

šíří jako zdravou nákazu ducha poslušnosti kolem sebe: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (Jan 2,5). Projevuje se tak jako pravá izraelská dcera, která žije z každodenní modlitby: „Slyš, Izraeli“ (Dt 6,4), poslouchej svého Boha celým svým srdcem.

Obraz půdy mi připomíná jednu událost spojenou s Pannou Marií. Je to známé vyprávění o začátku lurdských zjevení. Ta, které se chudému děvčeti Bernadetě představuje jako „Neposkrvněné Početí“, ji žádá, aby nabrala vodu. Ale dívka u massabielské jeskyně nevidí nic než suchý kamenitý terén. Nechápe, co ta paní od ní žádá. Ale na Mariin pokyn začne svým drobným prstíkem hrabat. Jde to ztěžka. Úkony víry jsou rozmanité, mohou mít i takovou podivnou podobu. Ale po chvíli úsilí se začne objevovat bláto a za chvíli už je Bernadeta schopná nabrat do dlaně kálnou vodu. Nakonec tu vytryskne vydatný pramen čisté uzdravující vody. To je obraz Božího

slova v Písmu svatém. To je obraz Mariiny cesty víry. Navenek neslibuje nic mimořádného. A už vůbec ne plodnost. Zdá se být suchá, bez života. Ale s poslušností přijímá Boží slovo. A tak se setkává s pramenem, dárce živé vody (srov. Jan 4,14).

Papež Benedikt XVI. uzavírá svou posudkovou apoštolskou exhortaci *Verbum Domini* spojením „Matka Slova – Matka radosti“. Cesta víry v Boží slovo v Mariině škole zasévá do srdce učedníka radost a šíří ji kolem něj. V tom je základ nové i každé evangelizace. Ježíš odkrývá důvod radosti a blaženosti své Matky v tom, že slyší Boží slovo a zachovává ho (srov. Lk 8,21). Benedikt XVI. k tomu dodává: „Ježíš ukazuje skutečnou Mariinu velikost, a tak otvírá také každému z nás možnost blahoslavenství, rodící se ze slova, které člověk přijme a žije podle něj“ (*Verbum Domini*, 124).

Jaroslav Brož, Th.D. S.S.L. ■

MARIA

A ROK VÍRY

Papež Benedikt při zahájení Roku víry prohlásil, že duchovní zpustošení v těchto desetiletích pokročilo, ve vědomí lidí se rozšířila prázdnota a nastal útek do mediálního světa. Jde o nový jev, kdy virtuální realita hrozí ovládnout pravou skutečnost. Proto jako věřící jsme povoláni, zdůraznil papež, poskytnout čas jednak Bohu, aby působil svým Duchem, a současně s tím i vlastnímu lidství, aby se utvářelo a rostlo podle míry Kristovy zralosti. Neboť jedině v Kristu je plnost, ke které se přiblížíme svou vnitřní proměnou.

Foto: archiv ABM

Pavel v listu Římanům (8,11) o ní píše: *A když ve vás sídlí Duch toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem.* V Evropě i u nás dochází k rozsáhlé marginalizaci křesťanství, k jeho vytěsnění na okraj společnosti a do soukromí, a proto nemůžeme rezignovat a pasivně přihlížet. Přátelství s živým Bohem nám dává sílu čelit výzvám dneška a stát se aktivními svědky Boží pravdy a naděje.

Vzorem, stále přitažlivým a potřebným, je nám Panna Maria, mladá dívka z nevýznamného provinčního města. Celým svým životem dotvrzovala, že plně přijala Boží slovo jako základní jistotu, která zcela naplnila její srdce. *Jsem služebnice Páně*, odpověděla v pokoře na andělovo poselství, které zachovávala v mysli a rozvažovala o něm. Byla tak připravena ke službě Slovu za všech okolností, i těch nejpohnutějších. Vertikálu Božího tajemství účinně spojovala s horizontálou pozemského života v Nazaretě a jinde. Svým postojem vytváří duchovní střed mezi Izraelem a Kristovou církví. Učí nás tedy moudrosti, která umí naslouchat a odlišit slova pouze lidská od poselství shůry, od Otce světů.

Panna Maria je uznávána a ctěna jako pravá matka Boha a Vykupitele, a je tím i matkou všech, kdo patří do církve založené Ježíšem. Spolupracuje svou láskou a blízkostí k Synu, aby věřící posilovala ve víře a aby skrze ně svět uvěřil. Se Synem byla zcela sjednocena a své spojení udržovala důsledně až ke kříži: tam stála věrně podle Božího plánu, svou mateřskou duší se připojila k Ježíšovu utrpení a láskyplně souhlasila, aby byl zabit jako obětní dar, který ona zrodila. A když její Syn umíral, dal ji za matku uředníku Janovi se slovy *Ženo, to je tvůj syn...* Po nanebevstoupení pomáhala svými modlitbami prvním církvi

a spolu s apoštolý vyprošovala všem dary Ducha Svatého, který ji zastínil už při zvěstování.

Mariino mateřství trvá neustále – zcela podle Božího plánu – od okamžiku jejího souhlasu, který s hlubokou vírou vyjádřila při zvěstování a bez váhání zachovala pod křížem. Když byla vzata do nebeské slávy, zůstala věrná svému poslání a svou mocnou přímluvou nám vyprošuje dary, které potřebujeme, abychom nezbloudili na své pouti a došli do cíle. Proto ji vyzýváme jako pomocnici, ochránkyni a prostřednici všech milostí. Její mateřská úloha vůči lidem nijak nezastiňuje ani nezmenšuje jediné prostřednictví Kristovo, ale ukazuje jeho sílu. Podle papeže Pavla VI. *Maria, nová Eva, Matka církve, pokračuje v nebi ve své mateřské úloze ve prospěch Kristových údů tím, že spolupracuje při zrození a rozvoji božského života v duších.*

Starozákonní Sirachovec poznal dobře různá úskalí životní pouti, a proto zaznamenal zkušenost, že kdo se bojí Hospodina, nebude mít strach a nebude se chvět, vždyť Hospodin je jeho nadějí. *Hospodin pozvedá duši, rozjasňuje oči, dává zdraví, život i požehnání. (34,11)* V důvěře v Mariinu přímluvu nás víra v Boha učí náročnému umění žít a nezbloudit ve zmatku cest, na které nás láká svět. Podobně jako své učedníky posílá Pán i každého z nás (nejen v rámci probíhajícího Roku víry) hlásat pravdy Božího zjevení a přinášet hladovým a žízňivým radostnou zvěst v její původní nezkreslené podobě: nauka o milujícím a milosrdném Bohu se má projevovat v celém našem životě, neboť lidé sice poslouchají, co jim říkáme, ale daleko víc pozorují naše chování a vystupování.

Víra je milostí, kterou uděluje Bůh, a o tento dar víry také pro druhé je třeba prosit a nepodléhat skepsi, když pozorujeme

tolikerý odpad od církve a znevážení jejích zásad. Sociologové sice mluví o zmenšující se síle křesťanství, která se projevuje zvláště v Evropě a tedy také u nás. Ale podívejme se, jak na podobnou situaci reagoval Ježíš, když mnoho z jeho učedníků odešlo a už se k němu nevrátili. Zůstává klidný a ptá se apoštolů, zda i oni chtějí odejít. Petrovu odpověď známe: *Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!* A Maria na svatbě v Káni svým slovem posílá služebníky za Ježíšem, a výsledek její přímluvy známe.

V srdci každého člověka je uložena touha po nadpřirozených pravdách, po naději a lásce, které nejsou z tohoto světa. Jenže lidé si to většinou neuvědomují a žijí povrchně, ze dne na den, bez hlubšího zamyšlení. Jedním z našich úkolů je vzbudit v nich touhu pro Pravdu, která dává životu pravý smysl. Saint-Exupéry píše: *Chceš-li postavit loď, nesvolávej lidi, aby obstarali dřevo, připravili nástroje, nezadávej úkoly a nerozděluj práci, ale probouzej v nich touhu po širokém, nekonečném moři.* Máme tedy své bližní přivést k nekonečnému moři Boží lásky, jak to ve svém pohnutém životě prožívala Panna Maria: ona sama je předobrazem této nadzemské lásky, která ji vedla k naprosté poslušnosti, takže se stala Matkou všech hledajících.

Svatý otec při vyhlášení Roku víry si byl dobře vědom, že nitro většiny našich současníků je vyprahlé jako pole bez deště; ale Bůh může otevřít skryté prameny živé vody, která pomáhá překonat beznaděj a uzdravuje srdce rozbolavělé smutkem a zoufalstvím. Kdosi k tomu dodal, že člověk je nevyléčitelně náboženský, i když většinou předstírá pravý opak. Je otrokem moderní společnosti, která uznává jako měřítko úspěchu jen výkon a podle něho hodnotí člověka. Ale neztrácejme naději: i když

se naši současníci nechávají manipulovat trhem, médií a módou, mějme před duchovním zrakem příklad Panny Marie a svěřujme ji s důvěrou své problémy: právě ona nám pomůže, abychom uprostřed okolních zmatků chápali své poslání stávat se tvůrčí menšinou, která se neopírá o proměnlivost věcí a nálad tohoto světa, ale která si je jista, že důvěra v Boha a stálá přímluva Ježíšovy Matky nám propůjčuje onu sílu a moudrost, které mohou proměnit svět i člověka.

Dnes jako včera a vždycky je posláním církve a tedy i nás věřících stávat se abrahámovskou menšinou, která se odvažuje doufat i proti vši naději. K tomu si dodejme zkušenost věřícího psychologa, který zjistil, že duchovní hodnoty (především víra, naděje a láska) mají v lidské psychice důležitou funkci: dávají člověku vědomí a pocit jednoty a smysluplnosti života a jsou předpokladem pro plné přijetí a prožívání pokoje, který štědře daruje Kristus, jak to ostatně slíbil. To je další důvod, proč je náš podíl na evangelizaci tak nezbytný a patří k našemu poslání. Mystička Mechthilda z Magdeburku v jednom ze svých niterných dialogů píše: *„Chci postavit světlo na svícen, a do všech očí, které to budou zdálky pozorovat, zazáří paprsek poznání. – Kdo má být pak svícenem a kdo světlem? A Pán mi řekl: 'Já jsem světlo, svícenem je tvé srdce!'“*

Prosme Pannu Marii, aby se přimlouvala za církev i za nás, abychom ve vzájemném společenství dokázali vnášet Boží světlo pravé víry do srdcí všech hledajících, ke kterým nás denně posílá náš Pán. Aby v duších převládla ochota k vzájemnému odpuštění a spolupráci podle úmyslu Tvůrce, aby zavládl pokoj a dobrá vůle a aby rostl počet těch, kdo naslouchají Božímu hlasu a přijímají nadějná poselství Roku víry.

P. Miloslav Fiala OPraem. ■

ÚRYVKY PŘEDNÁŠKY JOSEPHA RATZINGERA Z ROKU 1969

Právě v dobách silných dějinných otřesů, kdy se zdá, že všechno, co dosud existovalo, se rozpadá, a všechno vypadá úplně nově, potřebuje se člověk nad dějinami zamyslet. Teď byste mohli říci: slyšeli jsme dobře, zamyslet se nad dějinami? To přece znamená hledět do minulosti a odtud máme čekat předpověď budoucnosti? Slyšeli jste dobře, ale mám za to, že dobře chápané zamyšlení nad minulostí obsahuje obojí, tedy ohlédnutí zpět za tím, co bylo, a z toho také zamyšlení nad možnostmi a úkoly toho, co přijde. V tom, čím se liší minulost od přítomnosti, tkví nejistota našich výroků i novost našich úkolů.

POHLED NAZPĚT DO DĚJIN CÍRKVE JE NUTNÝ

Dnešní situaci naší církve lze nejlépe porovnat s obdobím tzv. modernismu na přelomu 19. a 20. století, s koncem období rokoka a definitivním vpádem novověku v podobě osvícenství a francouzské revoluce. Krize modernismu nebyla zcela překonána, spíše jen přerušena směrnicemi

Pia X. a změněnou duchovní situací po první světové válce. Současná krize je jen znovuoživením toho, co tehdy začalo. K porovnání se nám nabízejí dějiny církve i teologie doby osvícenské. Kdo se podívá blíže, užasne nad mírou podobností mezi tehdejší a dnešním děním. Osvícenství jako dějinná epocha dnes sice dobrou pověst nemá. Dokonce i ten, kdo se odhodlá vydat po stopách tehdejších časů, nechce platit za osvícence, ale distancuje se od příliš zjednodušeného realismu oné doby, pokud si dá práci sesbírat minulé události.

Teď tedy první analogie. Spočívá v rozhodném odvratu od dějin, které jsou považovány už jen za skládku starého haraburdí, které nemůže být v úplně novém dnešku nijak užitečné. Je to vítězná sebejistota, že dnes už se nic nemůže odvíjet podle starých tradic, nýbrž ve všem se bude jednat racionálně. Ve srovnání s dneškem udívá především zajímavá shoda používání pojmu racionalita. I přes tyto, podle mne negativní, skutečnosti bychom se však přece jen mohli podívat na jedinečnou směsici jednostrannosti i dobrých námětů, jež

spojují včerejší a dnešní osvícence. Dnešní situace se totiž nejvíce zas tak úplně nová, aby nesnesla žádné srovnání s dějinami.

VŠECHNO UŽ TU KDYSI BYLO

Osvícenství má svoje vlastní liturgické hnutí, které se snažilo zjednodušit liturgii až na její prvotní strukturu. Měly být odstraněny výstřelky úcty ostatků svatých a především měla být do liturgie zavedena mateřská řeč, zvláště lidový zpěv a účast celého společenství.

Osvícenství mělo své hnutí mezi biskupy, kteří chtěli vyzvednout význam biskupského úřadu proti jednostrannému římskému centralismu. Mělo svou demokratickou složku, alespoň v tom, jak kostnický generální vikář Wessenberg usiloval o demokratickou, diecézní i provinční synodu. Kdo čte jeho texty, nabude přesvědčení, že se setkal s progresistou z roku 1969. Žádá zrušení celibátu, při udílení svátostí se mají užívat jen německé formulace, smíšeným manželstvím má být žehnáno nezávisle na budoucí výchově dětí. Wessenberg ovšem usiloval také o pravidelná kázání, o pozvednutí vyučování náboženství, podporoval biblické hnutí a další podobné věci, což ukazuje, že těmto lidem nešlo jen o úzkoprsý racionalismus. Přesto však dojem z jeho osobnosti zůstává rozpolcený, poněvadž používá jako vrcholného prostředku rozumu, který pořádá všechno. Je jako zahradníkovi nůžky, které jsou sice k leccemu dobré, ale jako jediný nástroj nestačí.

Podobně rozpolceným dojmem působí synoda v Pistoji v severní Itálii, kde se v roce 1786 sešlo 234 biskupů na tzv. osvícenském koncilu. Synoda se pokoušela uvést do církevního života reformní myšlenky oné doby, ale ztroskotala ve zmatené směsici seriózních reforem a naivního

racionalismu. Opět se člověku zdá, že čte nějakou pokoncilní publikaci, když narazí na tvrzení, že duchovenstvo není přímo ustanoveno Kristem, ale povstalo z lůna církve, která je jako celek bez rozdílu nositelkou kněžství. Nebo když člověk slyší, že slavení mše bez přijímání věřících nemá smysl nebo že papežský primát je označován za záležitost čistě funkční a naproti tomu se důrazně vyzdvihuje původ biskupského úřadu z božského práva. Větší část výroků sněmu v Pistoji byla samozřejmě Piem VI. odsouzena už v roce 1794. Otázku, co je a co není do budoucna přínosné, může podle mého názoru nejvíce objasnit pohled na osobnosti oné doby a na souvislosti, které odtud vyplývají. Můžeme nalézt několik charakteristických typů, v nichž se projevuje rozsah tehdejších možností a zároveň i udivující analogie s dneškem.

Potom je zde extrémní progresista, představovaný dosti smutnou postavou pařížského arcibiskupa Gobela, který šel bystře s proudem pokroku svojí doby. Nejdříve to byla národní konstituční církev, potom, když už ani to nestačilo, slavnostně odložil kněžský úřad s vysvětlením, že po šťastném výsledku revoluce není třeba už žádného národního náboženství, kromě kultu svobody a rovnosti, a podílel se na obřadu uctění bohyně rozumu v katedrále Notre Dame. Nakonec se však pokrok převálil i přes něho. Za Robespiera se najednou ateismus stal zločinem, a tak někdejší arcibiskup byl jako ateista přiveden pod gilotinu a popraven.

V Německu se věci vyvíjely klidněji. Tady by bylo možné zmínit jako klasického progresistu asi ředitele mnichovského Gregoriána, Matyáše Fingerlose. Ve svém díle: „K čemu jsou duchovní“ vysvětluje, že kněz je především lidový učitel, který má poučovat lid o zemědělství a chovu dobytka, o sa-

dařství a hromosvodech, ale také o hudbě a umění – dnes by se řeklo, že kněz má být především sociální pracovník a sloužit výstavbě vědecky řízené společnosti, oproštěné od veškerého iracionálního (podle značně rozšířeného názoru vědeckost dnes vylučuje náboženství, protože náboženství rovná se iracionální).

Docela jinou úroveň shledáváme v osobnosti někdejšího řezenského biskupa Jana Michaela Sailera. Je těžké ho zařadit. V roce 1794 je mu odňata profesura v Dillingenu, protože je obviněn z osvícenství. Roku 1819 ztroskotalo jeho jmenování biskupem v Augsburgu, mezi jiným též kvůli odporu později svatořečeného Klementa Maria Hofbauera, který v Sailerovi stále ještě viděl osvícence. Tentýž člověk, ve kterém Hofbauer vždy spatřoval osvícence, byl skutečnými představiteli osvícenství odhalen jako velmi nebezpečný protivník. Měli pravdu. Od toho muže a z velkého okruhu jeho přátel a žáků vzešlo hnutí, které v sobě mělo mnohem větší budoucnost než nabubřelost čirých osvícenců, vítězně vynášejících svoje trumfy. Sailer byl muž, který se otevřel všem otázkám své doby. Víra pro něho nebyla vázána na systém pouček, nepovažoval ji za útěk do iracionálního, nýbrž za otevřené střetnutí s dneškem. Znal velikou tradici středověké teologie a mystiky do takové hloubky, jež byla v jeho době neobvyklá, poněvadž neredukoval člověka jenom na přítomný okamžik, ale věděl, že člověk sám sebe pochopí tehdy, až se uctivě a pozorně otevře celému bohatství svých dějin. Tento muž však nejenom přemýšlel, on především žil. Když usiloval o teologii srdce, nečinil tak z laciné sentimentality, nýbrž proto, že poznal celého člověka, ve kterém se proniká duch a tělo. Skryté základy myslí a pronikavé vlastnosti rozumu docházejí plnosti v jednotě svého bytí. „Jen

srdcem lze vidět dobře,“ řekl kdysi Antoine de Saint Exupéry. Porovnáme-li neživotné pokrokařství Matyáše Fingerlose s bohatstvím a hloubkou Sailera, lze přímo nahmatat, jak je Sailer pravdivý. Jen srdcem lze vidět dobře. Sailer byl vizionář, poněvadž měl srdce. Od něho mohlo vyjít něco nového, plodného pro budoucnost, poněvadž žil z věčného Boha a svůj život, sebe sama, postavil do služeb Jemu. A tím jsme teprve u toho, o čem nám jde. Budoucnost tvoří jen ten, kdo nasazuje sebe sama. Kdo chce jenom poučovat a rád by předělával jenom ty druhé, zůstává neplodný.

Tak jsme dospěli k muži, který byl protihráčem jak Sailerovým, tak Wessenbergovým, ke Klementu Maria Hofbauerovi, k českému pekařskému učedníkovi, který se stal světcem. Jistěže tento člověk byl v některých věcech úzkoprsý, tak trochu reakcionář. Ale byl to člověk milující, který se s neuhasínajícím zápallem dal do služeb lidí. Nechtěl nic pro sebe, vzal na sebe jakoukoli nepřijemnost, pokud mohl lidem pomoci. A tak mohli lidé jeho prostřednictvím znovu objevovat Boha, stejně jako on skrze Boha objevil lidi a přitom věděl, že potřebují něco víc než poučení o tom, jak pěstovat ovoce a dobytek. Víra tohoto chudého pekařského učně vykazovala více humanismu a rozumnosti než akademická racionalita čirých osvícenců. To bylo to, co přežilo, co se zrodilo pro budoucnost z otřesů na konci 18. století. Něco docela jiného než mohli tušit Gobel nebo Fingerlos. Byla to církev, která se zmenšila, přišla o svůj společenský lesk, ale silou svého vnitřního života se stala plodnou, což se ukázalo na velkých laických hnutích i mnoha nových řádech, které vznikaly v polovině 19. století. Církev vynaložila své síly na vzdělávání a sociální činnost, což je už v našich nejnovějších dějinách neodmyslitelné.

DNES A ZÍTRA

Tím jsme dospěli až k dnešku a k pohledu do budoucna. Budoucnost církve může vzejít a vzházet i dnes jenom ze síly těch, kteří mají hluboké kořeny a žijí z ryzí plnosti víry. Nevzejde od těch, kteří se jen přizpůsobují danému okamžiku. Nevzejde od těch, kteří předávají jenom recepty. Nepřijde od těch, kteří druhé jen kritizují, ale sebe považují za neomylné měřítko. Nepřijde také od těch, kdo volí jenom pohodlnější cestu. Sami sebe přeceňují ti, kdo si nepřipouštějí horlivost víry a prohlašují za faleš, přepjatost, tyranii a zákonictví všechno, co se po člověku žádá a je nepřijemné a obtížné. Vyjádřeno pozitivně: budoucnost církve jako vždy i tentokrát vytvářejí světcí. Tedy lidé, kteří chápou víc než jen fráze, jež jsou právě moderní. Lidé, kteří mohou vidět víc než ostatní, protože jejich život má širší obzor. Oproštění od sebe sama dává člověku svobodu. Lze ji dosáhnout v trpělivosti každodenních malých odříkání, v onom každodenním napětí, které člověku dává poznat, jak mnohonásobně je spoután svým vlastním já. V tomto každodenním napětí a jenom v něm se člověk kousíček po kousíčku otvírá. Vidí jen tolik, kolik prožil a protrpěl. Dnes můžeme před hlubinami vlastní existence utéci do omamného luxusu. Naše nejhlubší nitro tak ovšem zůstane zavřeno. Je-li tomu tak, že nejlépe lze vidět srdcem, jak jsme slepí my všichni!

CO TO ZNAMENÁ V NAŠÍ OTÁZCE?

Že předpovědi o církvi bez Boha a bez víry jsou prázdné tlachy. Nepotřebujeme církev, která pěstuje kult aktivity. Taková církev je docela zbytečná a zaniká sama sebou. Zůstane církev Ježíše Krista. Církve, která věří v Boha, jenž se stal člověkem

a slibuje nám život po smrti. Kněz, který je pouze sociálním aktivistou, může být nahrazen psychoterapeutem a dalšími specialisty. Avšak kněz, který není specialistou, který se sám nestaví mimo hru, když poskytuje rady z titulu svého úřadu, ale dává se skrze Boha do služeb lidem, pro něž je zde s jejich zármutky a jejich radostmi, s jejich nadějemi a jejich úzkostmi, takový bude potřebný i nadále.

JDĚME O KROK DÁL

Z dnešní krize i tentokrát povstane církev zítřka, která ztratí mnohé. Zmenší se a bude muset stále začínat od základu. Nebude moci obývat budovy, vzniklé v době velkého rozmachu. S úbytkem svých příslušníků ztratí i mnohá společenská privilegia. Bude se mnohem silněji než dosud jevit jako dobrovolné společenství, do něhož se vstupuje jenom na základě vlastního odhodlání. Jako malé společenství bude mnohem více tvořeno iniciativami jednotlivých členů. Jistě bude mít i nové formy duchovního úřadu a bude světit osvědčené křesťany z praktických povolání. V mnohých menších obcích, případně v omezených sociálních skupinách, se bude běžná duchovní správa konat tímto způsobem. Vedle toho však bude nezbytný také kněz, který se stejně jako dosud bude věnovat pouze tomuto úřadu. Avšak při všech těchto změnách, které si lze domýšlet, bude církev znovu a s veškerou rozhodností nacházet svou podstatu v tom, co bylo vždycky jejím jádrem: víra v Boha Trojjediného, v Ježíše Krista, Božího Syna, který se stal člověkem, v pomoc Ducha Svatého, která potrvá až do konce. Ve víře a v modlitbě bude spatřovat své těžiště, svátosti bude prožívat opět jako bohoslužbu, a ne jako problém liturgického provedení. Bude to církev proniknutá vnitř-

ním životem, jež nevytlouká svůj politický kapitál střídavým flirtováním s levicí nebo pravicí. Bude to mít těžší, neboť krystalizace a pročištění ji bude stát mnoho sil. Zchudne a stane se církví chudých. Bude se rozvíjet jen stěží, protože se bude muset oprošťovat jak od sektářské úzkoprstosti, tak od mnohomluvné svévole.

Lze předpovídat, že toto vše si vyžádá čas. Proces bude dlouhý a namáhavý, tak jako byla velmi dlouhá cesta od falešného progresismu v předvečer francouzské revoluce, kdy i biskupové považovali za moderní vysmívat se článkům víry a naznačovat, že ani existenci Boha nelze mít za jistotu, až k obnově v 19. století. Ale po zkouškách těchto krizí bude z duchovněného a oproštěné církve vyvěrat mohutná síla, neboť lidé budou ve zcela a dokonale naplánovaném světě nevýslovně osamoceni, a jakmile úplně ztratí Boha, zjistí, že jsou strašlivě chudí. A tehdy objeví malé společenství věřících jako úplnou novinku. Jako

naději, která k nim přichází, jako odpověď, kterou ve skrytu vždycky hledali.

Pokládám za jisté, že církvi nastávají těžké časy, byť její vlastní krize teprve začíná. Nutno počítat se značnými otřesy. Ale jsem si jist také tím, co bude na konci: nikoliv církev politického kultu, která ztroskotala již spolu s Gobelem, nýbrž církev víry. Snad už nebude schopna být silou, ovládající společenské proudy, jako tomu bylo kdysi, ale bude znovu vzkvétat a pro lidi se stane viditelným domovem, který jim dává život a naději přesahující smrt.

Přednášku Wie wird die Kirche im Jahre 2000 aussehen pronesl Joseph Ratzinger 25. prosince 1969 v Hessenském rozhlasu a byla publikována v časopise St. Hedwigsblatt, roč. 17, 1970, č. 43-44, a vyšla také knižně v Glaube und Zukunft, Kösel 1970, 1971, 2007.

Anonymní samizdatový překlad ■
převzato z: www.radiovaticana.cz

*Děkovná pout' do Říma
rok po návštěvě Benedikta XVI.
v České republice 2009*

ROK VÍRY

ROK VÍRY SE SVATÝM OTCEM

/2

ROK VÍRY SE SVATÝM OTCEM

■ Bůh zjevuje svůj obrovský plán lásky navázáním vztahu s člověkem, kterému se přiblížil natolik, že se stal člověkem On sám. (5. 12. 2012)

■ Víra je živena objevováním a pamatováním neustále věrného Boha, který řídí dějiny a je bezpečným a stabilním základem, na němž je třeba stavět vlastní život. Také hymnus Magnificat, který Panna Maria pozvedá k Bohu, je vzneseným příkladem těchto dějin spásy, této památky, která zpřítomňuje a uchovává Boží působení. (12. 12. 2012)

■ Maria je stvořením, které se jedinečným způsobem otevřelo svému Stvořiteli, dala se bezvýhradně do Jeho rukou. Žije cele ze vztahu a ve vztahu s Pánem. (19. 12. 2012)

■ Maria se nepozastavuje u prvního letmého porozumění toho, co se v jejím životě děje, nýbrž umí se dívat do hloubky, nechává se dotazovat událostmi, zpracovává je, rozlišuje a dostává se jí porozumění, které může zaručit pouze víra. Tato hluboká pokora Mariiny poslušné víry přijímá i to, čemu v Božím jednání nerozumí, a nechává na Bohu, aby jí otevřel mysl a srdce. (19. 12. 2012)

■ Kdo nedokáže darovat něco ze sebe samého, dává příliš málo. Někdy se vyskytuje dokonce snaha nahrazovat srdce a darování sebe peněží, materiálními věcmi. Tajemství Vtělení naznačuje, že Bůh tak nejednal. Nedaroval něco, nýbrž sebe sama ve svém Jednorozeném Synu. Tady nachá-

zíme vzor našeho vzájemného obdarování, protože naše vztahy, zvláště ty nejdůležitější, jsou vedeny nezištností lásky. (9. 01. 2013)

■ Touha poznat skutečně Boha, tj. vidět Jeho tvář, je vepsána do každého člověka, ateisty nevyjímaje. Patrně bezděčně v sobě nosíme tuto touhu jednoduše spatřit, kým On je, čím je a kým je pro nás. Tato touha se však uskutečňuje následováním Krista. (16. 01. 2013)

■ Víra v Boha z nás činí nositele hodnot, které často neodpovídají módě a dobovému mínění. Křesťan nesmí mít strach vydávat se proti proudu, aby žil vírou, a odolávat pokušení uniformity. V mnoha našich společnostech se Bůh stal „nepřítomným“ a Jeho místo zaujaly četné modly, nejrůznější idoly, zvláště majetek a autonomie „já“. Také značné a pozitivní pokroky vědy a techniky zavedly člověka do iluze všemohoucnosti a soběstačnosti a rostoucí egocentrismus vytvořil nemálo nerovností v osobních vztazích i sociálním jednání. (23. 01. 2013)

■ Překonat pokušení podřizovat Boha sobě a svým zájmům anebo jej postavit do kouta, a namísto toho se obrátit ke správnému pořadí priorit, klást Boha na první místo, je cesta, kterou se musí ubírat každý křesťan stále znovu. (13. 02. 2013)

■ Existují příklady a podněty velkých konverzí jako u svatého Pavla cestou do Damašku nebo svatého Augustina. Ale také v naší době zatmění smyslu pro posvátno je

Boží milost činná a působí divy v životě mnoha lidí. Myslím na Etty Hillesum, mladou Holanďanku židovského původu, která zemřela v Auschwitz. Zpočátku byla Bohu vzdálena, ale objevila jej v hlubině svého nitra a napsala: „V mém nitru je velmi hluboká studna. A v ní je Bůh. Někdy se mi daří jej dosáhnout, většinou je zasut kameny a pískem: Bůh je pohřben. Je třeba, abych jej znovu vyhrabávala“ (Deník, 97). (13. 02. 2013)

Plné znění papežských promluv během středních audiencí najdete na stránkách české sekce vatikánského rozhlasu (www.radiovaticana.cz) v rubrice: Svatý otec / Generální audience.

„Po opakovaném zpytování vlastního svědomí jsem před Bohem došel k jistotě, že moje síly z důvodu pokročilého věku již nestačí na náležitě vykonávání petrovského úřadu. Jsem si dobře vědom, že tato služba pro svou duchovní povahu musí být konána nejenom činy a slovy, ale neméně také utrpením a modlitbou. Nicméně v dnešním rychle se měnícím světě zmítaném záležitostmi velkého významu pro život víry je pro řízení Petrovy bárky a hlásání evangelia zapotřebí také tělesných i duševních sil, kterých mi v posledních měsících ubylo natolik, že musím uznat svoji neschopnost spravovat úřad, který mi byl svěřen. Proto s vědomím závažnosti tohoto úkonu zcela svobodně prohlašuji, že se vzdávám služby římského biskupa, nástupce svatého Petra.“

Benedikt XVI.

Ve Vatikánu dne 10. února 2013

Rozhovor s P. ThDr. Krzysztofem Czaplą, ředitelem fatimského sekretariátu u poutního místa Panny Marie fatimské v Zakopanem – Krzeptówkach v Polsku.

NEBE SE OTEVŘELO

NAD FATIMOU

❖ Bylo by asi těžké najít křesťana, který by neslyšel o Fatimě. Přesto se vás zeptám: co tak důležitého pro dnešní svět se odehrálo ve Fatimě?

Je to nesmírně zajímavé, že po téměř sto letech od zjevení ve Fatimě na jednu stranu celý svět o Fatimě slyšel a zajímá se o poselství Panny Marie, a na druhou stranu je Fatima v určitém smyslu stále neznámá. A přitom tady vůbec nejde o tzv. fatimské tajemství, ale o základní obsah samotného poselství zjeveného Pannou Marií.

Děkuji za tu otázku, protože správně orientuje celé chápání Fatimy. Všimněme si, že Maria zve děti, aby přicházely každého

13. dne měsíce, a potom jim řekne, kdo je a co chce. Na začátku jim zjevuje vizi pekla a teprve potom předává dětem vlastní obsah zjevení. Tento postup není náhoda. Sestra Lucie z perspektivy let vysvětluje, že Matka Boží věděla, že přijde doba, kdy pravda víry o pekle bude zapomenutá nebo podceňovaná. Všimněme si, že pokud se vyškrtne pravda víry týkající se pekla, je potom také potřeba vyškrtnout hříchy, zavrnutí, vtělení, spasitelné dílo Ježíše Krista atd. Pokud Matka Boží chce zjevit cestu proměny světa, ukazuje nám, kde je jádro problému a kde je pramen zla, jako je válka, hlad, utrpení, pronásledování spravedlivých. Maria nám tedy zjevuje svět z úplně jiného pohledu, rozšiřuje náš pohled, který se zúžil jen na vnímání na pozemské a smyslové dimenzi.

Fatima otevírá oči nám všem a světu a ukazuje, že realita kolem nás není jen to, co vnímáme svými smysly. Zjevení ve Fatimě se konají v době první světové války; skoro hned po jejím ukončení vypukne komunistická revoluce a potom svět zakouší utrpení druhé světové války. Z perspektivy současnosti může někdo třeba říct, že pokud by nebyl Lenin, nebyla by revoluce nebo že bez Hitlera by nebyla druhá světová válka. Fatima nám ukazuje, že takové myšlení je chybné, protože jedna věc je projev zla, a něco jiného je samotné zlo. Pokud je to tak, je třeba zvolit jiné preventivní prostředky. Svět uzavřený v pozemské perspektivě bojuje s projevy zla, jako by trhal ze stromu listí, které znovu a znovu roste. Matka Boží nám říká, co máme dělat, abychom ovládli zlo u kořenů, jako bychom podřízli kořeny onoho stromu. Potom listí spadne samo a už nebude znovu růst.

Bl. Jan Pavel II. říkal, že dnešní doba je poznamenána „mlčící apostází“, vnímáme, jak „zhasíná naděje“. Fatima připomíná lásku Boha k člověku a ukazuje, že jsme

schopni proměnit celý svět, přestože se zdá, že zlo tak vládne. Všimněme si, jak velice to dnešní svět potřebuje. A Fatima navíc zjevuje přímou a velice konkrétní cestu, jak toho lze dosáhnout. Charakteristická jsou slova Benedikta XVI., který v kontextu fatimských zjevení řekl v roce 2011: „Přetrvává utrpení církve a ohrožení člověka, a proto se neustále hledá odpověď, proto je také stále aktuální vzkaz Panny Marie. Také v dnešním utrpení, kdy síly zla nejrůznějšími způsoby hrozí pošlapáním víry. Také teď nutně potřebujeme tu odpověď, kterou Panna Maria dala dětem.“ Tato slova se zdají být nejlepší odpovědí na vaši otázku.

❖ Fatima je především poselství. Můžete krátce připomenout, co po nás Panna Maria chce a co je „srdcem“ fatimského poselství?

No právě, je čas si připomenout, co je podstatou fatimského poselství a s jakým darem přichází z nebe Panna Maria. Všeobecně je fatimská úcta spojena s 13. dnem v měsíci, zvláště od května do října. Navíc si jsme vědomi výzvy Panny Marie k modlitbě růžence, k obrácení a k pokání. Jsme vděční za záchranu Jana Pavla II. z atentátu a za blahořečení Františka a Hyacinty. Jenomže toto všechno nevyčerpává plnou a podstatnou náplň fatimského poselství. Tak jak to zaznělo v otázce, „srdcem fatimského poselství“ je právě Srdce. Je to dar pobožnosti k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Fatimská Paní přichází ke svým dětem, zjevuje cestu záchrany před zlem a způsob proměny světa: „Bůh touží ustanovit na světě pobožnost k mému Neposkvrněnému Srdci.“ Pokud se skutečně to, o co prosí Panna Maria, mnoho duší bude zachráněno před peklím, válka skončí, ve světě bude mír, nebude hlad, spravedliví nebudou pronásledováni, Rusko se obrátí a jeho

bludy se nebudou šířit po světě, přijde čas vítězství Neposkvrněného Srce Panny Marie. Všimněme si, že to Bůh chce tu pobožnost, Maria je jenom prostřednice, která jako starostlivá Matka přichází k dětem a snaží se jim pomoci.

Pokud hovoříme o pobožnosti k Srdci Panny Marie, je nutné říct, že úcta k Neposkvrněnému Srdci byla známa už dříve, ale Fatima velmi konkrétně určila její způsob. Pobožnost má, v souladu se slovy Panny Marie, formu zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci a zadostiučinění za hříchy o prvních sobotách v měsíci. Zasvěcení se Srdci Panny Marie velice často spojujeme s prosbou papeže o zasvěcení Ruska, ale zasvěcení se týká každého z nás, abychom se světili Srdci Panny Marie. Není tento úkon velice konkrétním projevem obrácení? Skrze zasvěcení a svěcení se Srdci Matky nejplněji vyjadřujeme také svou ochotu obrátit se ke Kristu, ke kterému nás Maria povede. Zasvěcení ale není vše. Prosba Panny Marie obsahuje také výzvu k zadostiučinění o prvních sobotách v měsíci. O co se v tom jedná, to Matka Boží velice podrobně vysvětluje v roce 1925 setře Lucii.

Po pět měsíců po sobě, o prvních sobotách v měsíci, máme přistoupit ke zpovědi a k svatému přijímání, pomodlit se jednu část růžence (pět desátek) a patnáct minut rozjímat o přítomnosti Panny Marie u Ježíše, kterou připomínají růžencová tajemství. Rozjímat, to je třeba zdůraznit, a ne modlit se růženec, který je další podmínkou této pobožnosti. A vše bychom měli dělat s úmyslem zadostiučinění Neposkvrněnému Srdci Matky Boží.

Není to velice konkrétní forma pokání? Je samozřejmě důležité, když se hovoří o poselství Matky Boží, zdůraznit také výzvu k modlitbě růžence a pamatovat, že Panna Maria prosí o každodenní růženec.

❖ **Pokud lidé budou uskutečňovat prosby Panny Marie, budou se také realizovat fatimské přísliby. Nakonec má zvítězit Neposkvrněné Srdce Panny Marie. Lze na základě fatimských zjevení říct něco o povaze, době a způsobu uskutečnění tohoto vítězství?**

Základní příslib, který dala Panna Maria, se týká času příchodu vítězství jejího Neposkvrněného Srdce. Z hlediska obsahu je těžké tento příslib jednoznačně interpretovat, a nelze tady čekat konkrétní popisy. Jak bude třeba vypadat svět bez války? Je někdo, kdo je schopen předvídat všechny okolnosti a nakreslit plný obraz takové reality? Období míru má ale předcházet čas vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie, kterého se bude účastnit nová generace, o které takto píše sestra Lucie, fatimská vizionářka: „Poselství říká: Moje Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě zavede k Bohu. Srdce Panny Marie je tedy pro všechny. Toto útočiště a cesta byly Bohem předpovězené celému lidstvu hned po prvním hříchu a Satanovi, který přivedl první lidi ke hříchu a k neposlušnosti vůči Božímu příkazu, Pán řekl: „Mezi tebe a ženu položí nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.“ (Gen 3,15). Tato nová generace, která se narodí ze ženy předpovězené Bohem, zvítězí v boji se satanskou generací a rozdrtí její hlavu. Maria je Matka této nové generace. Její srdce je určitým způsobem srdcem této nové generace, jejímž prvním plodem je Kristus, Boží Slovo.“

Předpověď nové generace, která se má narodit skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie, nás okamžitě vede ke knize Genesis a také ke Zjevení sv. Jana (Zj 12,17) a bez pochyby je to jediná cesta, která může vést ke správné interpretaci vítězství předpovězeného Pannou Marií.

Během své pouti do Fatimy v roce 2010 Benedikt XVI. ve své homilii řekl: „Kéž by těch sedm let, které chybí ke stému výročí zjevení, zrychlilo předpovězené vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie ke cti Nejsvětější Trojice.“ Po roce, dotázán novinářem P. Seewaldem ohledně významu těchto slov, odpověděl: „Mluvil jsem o blížícím se vítězství. Obsahově je to stejné, jako když se modlíme, aby se přiblížilo Boží království. Když jsem vyslovoval tato slova, nemyslel jsem – na to jsem možná příliš racionální – na očekávání nějakého současného velkého obratu a náhlé změny dějin, ale na to, že stále znova bude zadržována síla zla, že stále znova se v moci Matky zjevuje moc samotného Boha a zapřičiňuje, že tato moc je plná života. Církev je vždy povolána k odpovědi na prosbu Abrahama, kterou předložil Bohu, totiž snažit se, aby bylo dostatečné množství spravedlivých k zadržení a zničení zla. Chápal jsem to tak, že musí vytvořit podmínky, aby síly dobra mohly znova růst. V tomto smyslu je vítězství Boha a Marie tiché, ale přece reálné.“

Co tedy znamená toto vítězství? Přemožení zla! Kdy se to stane? Až lidé splní přání Panny Marie. Jan Pavel II. v roce 1984 zasvětil Rusko a svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, podle jejího přání. Dodnes chybí ještě jedno: všeobecná praxe zadostiučinění za hříchy o prvních sobotách v měsíci. Pokud splníme toto přání Panny Marie, nastane krátké období míru a potom předpovězené vítězství Neposkvrněného Srdce.

❖ **V roce 2017 budeme slavit sté výročí zjevení ve Fatimě. Na to nás připravuje Velká fatimská nověna. Kde a jakým způsobem probíhá a v čem spočívá?**

Dodnes si v plné míře neuvědomujeme obsah daru, který Bůh dal světu skrze

Pannu Marii ve Fatimě. Blížíme se ke stému výročí fatimských zjevení a určitě to bude skvělá příležitost děkovat Bohu za jeho velké dary, mimo jiné za dar Fatimy. Určitě každý souhlasí s tím, že by bylo nedorozuměním oslavovat datum zjevení nebo děkovat za dar zjevení a přitom tento dar nevyužívat. Proto se také posledních devět let před stým výročím zjevení chceme věnovat – a k tomu také zveme všechny, kteří milují Pannu Marii – návratu k fatimskému poselství srdcem a vírou. Chceme opět sáhnout k Mariinu poselství a poznat jeho opravdový a plný obsah.

Co tedy znamená připojit se k dílu Velké fatimské nověny? Splnit to, o co Panna Maria prosila ve Fatimě! A prosila o každodenní růženec, zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci a zadostiučinění za hříšníky během pěti prvních sobot v měsíci. Symbolem jednoty všech, kteří se připojují k nověně, je společná modlitba Velké fatimské nověny. Připojit se může každý a v každé době. V současné době se připojují jednotlivci, rodiny, řeholní komunity, modlitební skupiny, farnosti a celá řeholní společenství. Nověna probíhá v 31 zemích světa (jenom v Polsku na více než 4000 místech).

❖ **Úcta k Božímu milosrdenství a k Panně Marii fatimské, které doprovázely církev v posledních desetiletích, jsou dvě úcty, které se v naší době nejvíce rozšířily mezi věřícími. Obě úcty ilustrují cestu, kterou šel také Jan Pavel II., o němž říkali, že je papežem milosrdenství a papežem mariánským. Jaký význam, podle vás, mají obě úcty v dnešní situaci církve a člověka: v kontextu Roku víry a zároveň krize víry?**

Moje první myšlenka souvisí s vizí sv. Jana Bosca o dvou pilířích, o které se opírá Petrova loď – církev. Těmi jsou eucharistie

První kaple Matky Boží fatimské v Zakopaném

a Maria. Není ale možné tady nevzpomenout také znamení, které si každý z nás pamatuje. Takovým znaméním je třeba den umrtí papeže Jana Pavla II. o první sobotě v měsíci a v předvečer Svátku milosrdenství. Poslední dny papeže byly, jak to bylo zdůrazněno, „katechezí pro církev“. Neexistují náhody – jak učil Jan Pavel II., jsou jenom skutky Boží prozřetelnosti. Den smrti papeže nám tedy ukazuje hlubokou souvislost a propojení úcty k Božímu milosrdenství a úcty k Panně Marii fatimské. Můžeme také citovat sestru Lucii, která takto vysvětlovala smysl pobožnosti k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie: „Zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie je poutem spojujícím s Matkou mystického těla Ježíše Krista a skrze Krista přítomného v eucharistii se stává naším každodenním chlebem. Takto bude Otci obětováno hodnotné zadostiučinění za hříchy s prosbou za jeho lid putující na zemi.“ Citovaná slova sestry Lucie mají „mystický nádech“ a přitom jsou tak jednoduchá. Člověk může Bohu vynahradiť každý hřích a zlo ne svou vlastní mocí, ale jedině ve spojení s jedinou a dokonalou obětí Ježíše Krista. Dokonává se to v eucharistii. Během této nekrvavé oběti Spasitel obětuje svoje tělo a krev,

které vzal z Panny Marie, Ona je totiž Matkou jeho mystického Těla. Toto sjednocení v eucharistii a námi přinášené zadosti- učinění Bohu se z naší lidské strany stává plnější, pokud to děláme ve spojení s Pannou Marií zasvěcení jejímu Neposkrvněnému Srdci.

Bůh nám neustále projevuje své milosrdenství, uděluje své milosti, otázkou ale je, zda my se pro jeho dary otevíráme. Bůh nám otevřel brány nebe, znamená to ale, že tam každý vejde? Bůh nám dává svou milost, je ale třeba ji využít, otevřít své srdce. To proto nám dává na kříži Pannu Marii za Matku, aby nás vedla a pomohla nám mít prospěch ze zdrojů milosrdenství, které pro nás otevřel její Syn. Takto se obě úcty doplňují. Jan Pavel II. říkal, že mariánská zbožnost není úplná v tvrzení „skrže Marii k Ježíši“, ale je k tomu ještě nutné přidat „skrže Ježíše k Marii“, protože takovou cestu zjevil na kříži Syn Panny Marie, když umíral.

V dnešní době, v Roku víry, je třeba, abychom využívali to, co je jisté, co dává Bůh. Je třeba také pracovat na očistění naší zbožnosti od lidských nánosů, aby úcta k Božímu milosrdenství a k Neposkrvněnému Srdci Panny Marie byla v souladu s obsahem zjevení předaných nám z nebe. Pokud se snažíme oživovat víru a rozněcovat lásku, musíme více důvěřovat a přijmout tyto Boží dary, abychom nespolehali jen na lidské síly a lidskou moudrost.

❖ **Rád bych vás, otče, nakonec poprosil o vaše osobní svědectví: co vás nejvíce přesvědčuje a motivuje k šíření úcty k Panně Marii fatimské? Události související s Fatimou, osobní zážitky?**

Celé mé kněžství, a je to už skoro 17 let, prožívám na poutním místě Panny Marie fatimské ve městě Zakopane. Poslouchal jsem svědectví mnoha lidí z celého světa

o Fatimě. Měl jsem to štěstí, že naše poutní místo navštívil během své cesty do Polska v roce 1997 Jan Pavel II. Díval jsem se na těžkou práci, angažovanost a doslova poslední dny a okamžiky života velkého apoštola Fatimy – pátera Mirosława Drozdka SAC. Po jeho smrti v roce 2007 jsem byl jmenován ředitelem fatimského sekretariátu, který má za úkol šířit úctu k Panně Marii fatimské. Takový je časový průběh. Není to ale vše, co mě motivuje, abych mluvil o Fatimě. Je ještě něco: jsem na fatimském poutním místě, a proto jsem si uvědomil, že Bůh se přece každý den nezjevuje takovým způsobem, jak to bylo ve Fatimě. Pokud tedy Bůh vstupuje do dějin světa, pokud mluví k člověku, máme co do činění s něčím nekonečně důležitým a podstatným, vůči tomu je celý svět jako nepatrný prach. Pokud se nebe otevřelo nad Fatimou, Bůh nám předal něco, vůči čemu nelze být lhostejným a co by mělo pro nás být tím nejdůležitějším. Pokud nám tedy předal pobožnost k Neposkrvněnému Srdci Panny Marie, znamená to, že je nesmírně důležité na cestě k naší svatosti. Je tedy třeba o tom mluvit, dělit se o to s ostatními, abychom tento dar nezadržovali jenom pro sebe.

❖ **Děkuji za rozhovor a mám ještě prosbu, abyste se pomodlil za čtenáře „Apoštola“ k Panně Marii fatimské na vašem poutním místě...**

Na všechny budu myslet v modlitbě růžence a svěťuji všechny Neposkrvněnému Srdci Panny Marie, aby pro nás bylo záchranou, útočištěm a cestou k Bohu. Srdečně děkuji za rozhovor a zdravím všechny čtenáře „Apoštola“!

Připravil: P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

Více informací můžete najít na:
www.sekretariatfatimski.pl

Foto: archiv ABM

Sed ipsa conteret!

Dne 2. února 1904, při padesátém výročí vyhlášení dogmatu o Neposkrvněném početí Matky Boží, svatý papež Pius X. adresoval světu encykliku o úctě k Panně Marii „Ad diem illum“, v níž vyzval všechny věřící, aby si vhodným způsobem připomenuli tuto šťastnou událost.

Poté co Pius X. připomněl projevy mariánské úcty u příležitosti vyhlášení tohoto dogmatu a naději, kterou kardinálové, biskupové, kněží i laici z celého světa vkládali v jeho vyhlášení, a povzbuzovali Svatého otce, blahoslaveného Pia IX., že velké problémy církve budou vyřešeny, zmínil Pius X. pochybnost, která trápila mnohé katolíky: „Není málo těch, kteří se rmoutí nad tím, že až dodnes tyto naděje nebyly naplněny“ (Ad diem illum, II, 3).

Nejvyšší pastýř zahájil tuto encykliku tím, že připomněl, jak je nezbytné hledět na události očima i duchem víry: „Kdo by byl schopen spočítat skrytá dobra milosti, která Bůh během celé této doby hojně vyléval na církev na usmiřující přímělu Nejsvětější Panny?“ Potom přechází k výčtu několika požehnání udělených církvi v těchto padesáti letech. A končí: „Ještě je třeba dodat, že sotva Pius IX. potvrdil víru katolické církve v Neposkrvněné početí Matky Boží, v městečku Lurdy se začala odehrávat úžasná zjevení Panny Marie.“ (Ad diem illum, III, 4). Pouhé tři roky po odchodu tohoto sva-

tého papeže do nebe přichází Panna Maria na Cova da Iria. Série zjevení třem pasáčkům probíhá právě v měsících, v nichž se v Rusku začíná chystat bolševická revoluce. Zjevení skončila právě v měsíci, v němž v tomto souženém národě zvítězila komunistická revoluce. V nejvýchodnější části Evropy byla nastolena vláda nenávisi, zatímco v nejzápadnější cípu Evropy začala nebeská poselkyně šířit poselství lásky.

Vypráví se, že během soukromé audience jedné církevní osobnosti se Jan Pavel II. neočekávaně zeptal: „Viděl jste někdy ďábla?“ Tázaný překvapeně odpověděl: „Ještě ne! Ale už jsem mnohokrát cítil kouř...“ Svatý otec na to řekl s hlubokým přesvědčením: „Já také!“ Pak zvážněl, ale současně s tváří zářící nadějí zabušil pěstí do stolu a opakoval příslib z knihy Genesis: „Sed ipsa conteret. Ale ona, Nejsvětější Panna, zvítězí!“

Úryvek z knihy
Manuela Fernando Silvy
„Pasácci z Fatimy“

Knihu si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství, s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

Jan Pavel II. zasvěcuje Rusko
Neposkvrněnému srdci
Panny Marie 25. března 1984

Ozvěna

13. května se odehrálo několik událostí, které lidé s tímto dnem spojují. První jsou zjevení ve Fatimě a atentát na Jana Pavla II. Málokdo ale ví, že v neděli 13. května 1984 se odehrála ještě jedna událost, která doplňuje tento „fatimský řetěz“. Přesně tři roky po atentátu na papeže Jana Pavla II., během tajemné a dodnes nevysvětlené exploze, bylo zničeno 60 % arzenálu sovětské severní flotily.

Když Jan Pavel II. získal po atentátu zase vědomí, jeho první myšlenky směřovaly do Fatimy. Příliš mnoho znamení bylo v tom, co se stalo, aby to šlo ignorovat a odsunout stranou. Souhra data atentátu s výročí prvního zjevení ve Fatimě je jedna věc, jiná věc je to, co řekli lékaři. Způsob, jak dvě kulky prošly kolem aorty, byl zázrak.

Proto také první, co udělal papež v nemocnici Gemelli, byla prosba, aby mu přinesli akta zjevení ve Fatimě. Nebyla to zvědavost, papež chtěl především pomoci znamením pochopit, co po něm nebe chce. A po-

chopil, že výzva z roku 1917 k zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie je dosud neuskutečněna.

Čas běžel. Minuly tři roky plné politického napětí. Svět pozoroval eskalaci zbrojení. Na jedné straně byl Andropov a Černěnko, na druhé straně Reagan. Kreml a Bílý dům shromažďují víc a více jaderných raket, které míří proti sobě. V této pro osudy světa kritické době zasvěcuje papež Rusko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Dokonává se to 25. března 1984 na náměstí sv. Petra v Římě. Sestra Lucie potom řekne, že zasvěcení bylo Pannou Marií přijato.

Padesát dní po této události (což je také hodně symbolické) je opět další výročí zjevení a třetí výročí atentátu. Právě tehdy se v Rusku odehrává něco, co Rusové obklopují „mlhou tajemství“. V Severomorsku, sovětské

Amatérské snímky exploze.
Neexistuje veřejně známá
fotografická dokumentace.

Město Severomorsk
v současnosti

jaderné základně na Severním moři, vypuká požár a potom následuje velká exploze, která ničí jaderný arzenál. Podle Alberta Leoniho, odborníka na militární dějiny, neměli komunisté po zničení arzenálu v Severomorsku, díky kterému Sovětský svaz kontroloval oblast Atlantského oceánu, žádnou šanci zvítězit v nukleární konfrontaci. Proto se možnost použití síly stala pro Sovětský svaz nereálná.

Dodnes málo víme o tom, co se odehrálo a kolik lidí zemřelo. Podle amerického časopisu „Jane's Defence Weekly“ to byla největší katastrofa sovětské flotily po druhé světové válce. Ztráta střel a munice zničených při explozi byla tak velká, že následujícího půl roku nebylo možné se sovětskou flotilou počítat jako s reálnou bojovou silou. Podle orientačních údajů bylo během exploze zničeno 580 z 900 raket země-vzduch SA-N-1 a SA-N-3

a skoro 320 ze 400 střel schopných přenášet jaderné nálože SS-N-3 a SS-N-12.

Sestra Lucie v jednom rozhovoru krátce před smrtí řekla: „Zasvěcení uskutečněné na náměstí sv. Petra v roce 1984 zachránilo svět před jadernou válkou, která měla vypuknout v roce 1985.“

O tom, že má pravdu, může paradoxně svědčit ostýchavé mlčení, které kolem této gigantické katastrofy existuje v médiích celého světa. Stává se také, že někdy se datum exploze přenáší na 17. května, kdy dohasínal oheň.

Geopolitické důsledky byly obrovské: Sovětský svaz byl nucen změnit strategii. Na „jevišti“ se objevil Michail Gorbačov, který nastartoval změny nazvané perestrojkou.

Zpracoval WZ ■

„Hvězdo jitřní, oroduj za nás“

Jitřenka, k níž je poeticky přirovnávána Panna Maria, je skutečně ojedinělou planetou. Lze ji ze Země pozorovat jen před svítáním nebo po soumraku (pak ji sledujeme jako Večernici). Velikostí je velmi podobná Zemi, někdy se proto nazývá její „sesterskou planetou“.

Ráda bych se zde rozdělila o zkušenost s Pannou Marií – hvězdou na nebi mého řeholního povolání. Pozorovat její světlo se mi dařilo v momentech svítání – tedy ve chvílích, které se přede mnou pootevíraly jako výzva, otázka, neznámý prostor, snad také jako tušení změny, tajemství, toho, co nás uvádí v úžas podobně jako pocit při rozbrsku nového dne plného překvapení.

Neklidné je srdce moje, dokud nespočine v tobě

Zázemí křesťanské výchovy nezaručuje náš pozitivní vztah k Bohu na celý život, to zná každý mladý člověk, který si jednoho dne řekne: „Proč chodím vlastně do kostela – kvůli rodičům, nebo proto, že chci a vidím v tom smysl?“ Osobní konverze není záležitostí katechumenů přijímajících křest jako dospělé osoby. Nová a zralejší rozhodnutí pro Krista činíme celý život. Pamatuji se na

Můj Ježíš

Život pro Pána je sladký

jeden z těchto momentů, asi v 15 letech, kdy jsem začala usilovně hledat společenství mládeže a poznávala Krista ve zcela jiném kontextu než v rodné farnosti.

Zeptá-li se mě někdo, jak se to stalo (případně co se mi stalo), že jsem se rozhodla pro řeholní život, většinou odpovídám, že daleko zajímavější je moment jednoho z mých dalších přiblížení se k Bohu. Jako 20letá studentka jsem si nemohla stěžovat na nedostatek světských radovánek. Zajímala jsem se o hudbu, sociální práci, přírodu, ráda jsem trávila čas s přáteli, převážně nevěřícími, a rozhodně znám v Praze více hudebních klubů než kostelů. Pamatuji si na konkrétní moment, kdy jsem pocítila intenzivní potřebu vypadnout na chvíli z víru všeho dění. Odjela jsem tehdy z hodiny na hodinu na příchovickou faru. Nevěděla jsem absolutně, proč tu jsem. Upoutala mě zde socha Panny Marie s měsícem pod nohama. Socha stojí nenápadně v blízkosti Centra pro mládež – jakoby zpovzdálí sleduje všechny poutníky. Přitahovala mě jako magnet. V Příchovicích jsem strávila několik dní, většinu času sedíc pod křížem na Bílé skále. Po návratu domů se můj život zásadně

změnil. Moje srdce bylo neklidné, tak jak píše svatý Augustin. Nic z dosavadních radostí ho nemohlo uspokojit, ač jsem se usilovně snažila.

Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil. Syn mu řekl: „Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.“ Ale otec rozkázal svým služebníkům: „Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy.“

Kdo zakusil Boží milosrdenství a prožil na vlastní kůži očekávajícího Otce, který nepřestává vyhlížet své ztracené dítě a když se ono objeví, vybíhá mu vstříc, aby ho objal a nasadil mu prsten, ví o čem je řeč. Tehdy se ve mně zrodila touha, aby uzdravující Boží milosrdenství zakusil každý člověk na této zemi.

Za rozeznání svého povolání a dobrý výběr řeholního společenství jsem vykonala pouť po mariánských poutních místech v Polsku. Nejdelší a neplánované zdržení nastalo v Krakově u sester Matky Božího milosrdenství. Odjíždějíc odtud jsem věděla, že se jednoduše „musím vrátit“. Bylo to 15. srpna roku 2001. Za rok jsem koncem srpna vstoupila do postulatů této kongregace. A mé srdce zakusilo pokoj, který „svět nemůže dát“.

V kongregaci jsem od generální představené obdržela nové řeholní jméno: Dagmar, překládáno jako „Jitřenka“. Řeholní svátek jsem si stanovila na 15. srpna, kdy si mě Panna Maria zavolala do svého společenství.

Vydobývání dobra zpod nánosů zla

Toto motto naší matky zakladatelky Teresy Potocké je mi obzvláště blízké. Nejen matce, ale i sestrám kongregace leží na srdci ženy morálně zanedbané, osoby, které

Společné hledání Ježíše

jsou druhými odmítané a vytlačované na okraj společnosti. Sestry šíří evangelijní zvěst o milosrdné Boží lásce činem, slovem a modlitbou. To charisma a úkol mě oslovuje a udává směr v životě.

Bože můj, Bože, hledám tě od časného rána, má duše po tobě žízní jak vyprahlá, bezvodá, žíznivá země

V řeholním společenství sester ve Dvoře Králové přebývám 11. rok. Zde jsem také po půlroční přípravě v Krakově 3. února 2013 složila věčné sliby. Nesmírně si vážím svých spolusester i všech lidí, se kterými se denně setkávám. Prostřednictvím farníků, dětí a mládeže, společenství po celé republice, jež navštěvujeme s poselstvím Božího milosrdenství, ale i klientů Farní charity, ke kterým jsem poslána, poznávám Krista. Nepřestávám ho hledat v těch nejpotřebnějších. Známé hvězdy na nebi mého povolání svítí mnohdy slaběji než dříve, ale já vím, že je to tak dobře. Za úporného poledne se cítím rozhodně lépe v hledání a otázkách, nejasném rozeznávání obrysů a svítání plném naděje než v sebevědomých návodech a hotových odpovědích.

s. M. Dagmar Kateřina Litošová ■

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

BOŽÍ SLUŽEBNÍK P. TOMÁŠ JOSEF MARIA TÝN, OP

Na kněze ho vysvětil papež Pavel VI. v Římě 29. 6. 1975. Tento den byl pro otce Tomáše rozhodující – nabídl svůj život Bohu jako smírnou oběť za svobodu církve v tehdejším Československu.

Tomáš Týn se narodil dne 3. května 1950 v Brně jako první ze tří dětí MUDr. Zdeňka Týna a MUDr. Ludmily Týnové, rozené Konupčíkové. Pokřtěn byl 6. května 1950 v kapli krajské porodnice v Brně. Po základní škole byl přijat na gymnázium v Brně na Lerchově ulici, kde jej roku 1966 vybrali jako stipendistu na francouzské *Lycée Carnot* v Dijonu. Maturoval zde 1. července 1969.

Už jako chlapec se Tomáš Týn seznámil s dílem sv. Tomáše Akvinského a sv. Augustina i s řadou děl české katolické literatury vydané před nástupem komunismu. Ve Francii pak potkal P. Henriho Féreta, OP (1904-1992), profesora církevních dějin a převora dominikánského kláštera v Dijonu. Právě díky tomuto knězi dozrála Tomášova myšlenka stát se řeholním knězem, dominikánem. Mezitím politická situace v tehdejším

Československu, zvláště pak okupace sovětskou armádou v srpnu roku 1968, přiměla jeho rodiče k emigraci do Německa.

Tomáš Týn vstoupil 28. září 1969 do dominikánského noviciátu ve vestfálském Warburgu a 29. září 1970 se poprvé zasvětil Bohu řeholními sliby. Základní studia absolvoval ve Walberbergu a v Bologni, kde 7. října 1973 složil věčné sliby, a zakončil doktorátem v Římě, kde ho také papež Pavel VI. vysvětil dne 29. června 1975 na kněze. Další léta pak strávil jako kazatel, zpovědník, duchovní vůdce, ale také jako profesor teologie a filosofie na univerzitě v Bologni.

Jeho akademická činnost se vyznačovala jak velkou šíří zájmů (metafyzika, etika, teologie milosti a ospravedlnění, teologie Martina Luthera), tak velkou znalostí a důrazem na učení sv. Tomáše Akvinského, kterého nejen dobře znal, ale dovedl i kriticky podat a obhájit. Jako apoštol se obracel na překvapivě široké publikum od skautů, přes dominikánské terciáře až po lidi zcela nevěřící nebo velmi vzdálené církvi. Velmi se také zasazoval o ochranu nenarozeného života, o mariánskou úctu v duchu sv. Ludvíka Grigniona

Jáhenské svěcení P. Týna

Zahájení procesu blahořečení P. Týna

z Montfortu a o latinskou liturgii sv. Pia V., kterou každý týden sloužil pro veřejnost.

Bůh jeho novokněžský slib podivuhodným způsobem vyslyšel. V říjnu roku 1989 byl Tomáš Týn náhle zasažen prudkými bolestmi a lékaři mu diagnostikovali zhoubný nádor s metastázemi v břišní dutině. Jeho rodiče ho nechali převézt do Německa, kde mu jako lékaři chtěli poskytnout co nej kvalifikovanější pomoc. Postupující metastázy však působily otci Tomášovi jen větší bolesti. Až do posledních dnů pracoval na svém největším a později vydaném díle *Metafisica della sostanza* („Metafyzika podstaty“), čítajícím bezmála tisíc stran. Ráno 1. ledna 1990 byl převezen do nemocnice v Heidelbergu, kde své nemoci v 11.00 hodin podlehl. Pohřben byl 5. ledna na hřbitově v Neckargemündu.

Brzy po jeho smrti začali jeho hrob i dům jeho rodiny navštěvovat poutníci zvláště z Itálie a z České republiky, kteří se k němu obraceli v modlitbách o pomoc. Četné žádosti věřících pak v roce 2003 přiměly provinciála České dominikánské provincie podat oficiální žádost o přešetření jeho života a ctností u římské Kongregace pro blahořečení a svatořečení. Diecézní fáze beatifikačního procesu byla zahájena 25. února 2006 v Bologni za účasti zástupců České dominikánské provincie.

Zdroj: P. Efrém Jindráček, tyn.op.cz ■

Foto: www.tyn.op.cz

Musíme se semknout těsně kolem praporu Kristova

ÚRYVKY KÁZÁNÍ P. TOMÁŠE Z ŘÍJNA ROKU 1987

Maria, prorokyně nových časů, řekla: „Na konci mé neposkrvněné srdce zvítězí.“ A je to Maria, k níž se s důvěrou obracíme a Marii svěčujeme vítězství svaté církve. Ano, moji drazí, je vpravdě živoucí utíkat se v dnešní době pod ochranu Panny Marie a svěřovat jí záležitosti svaté církve, neboť strašný je den, kdy nám Kristus dal poznat naše ponížení za hříchy. Před sedmdesáti lety se království Antikrista rozšířilo po této chudé a nebohé zemi, 7. listopadu 1917 triumfovala bolševická revoluce a komunistický ateismus. Mysleme na poselství Fatimy: Pán chtěl vystavit zkoušku svou církev, neboť sám zakladatel řekl o církvi, že bude vydána do rukou Satana a pak se oddělí zrna od plev.

Hle, jak zvítězí Neposkrvněné srdce Mariino! Musíme se semknout těsně kolem praporu Kristova, abychom porazili síly zla. Nuže právě proto zdůrazňuji, že je třeba i ze zla vytěžit něco dobrého. Nemůžeme zavírat oči před skutečností zla, nemůžeme být plytkými a povrchními optimisty. Říkejme: zlo existuje, ale učme se dobru, abychom je mohli postavit proti zlu. Vidíte, moji drazí, v zemích východní Evropy, v těch velkých věznicích zabíjených národů, jsem se naučil, jakými silami působí Satan a vyvolává pekelné hrůzy. Anděl zla by nikdy nedosáhl takového úspěchu a takové zkázy duší, kdyby nepoužíval převleků za anděla světla. Proto se převléká za dobro, slibuje samé dobré věci, sociální spravedlnost, že všechno bude jen lepší, nebude ne-spravedlnosti a vykořisťování jedněch druhými, celá společnost bude krásná, nebude ekonomických nerovností. A naivní a nepřipravení se stávají nástrojem zlého, toho,

kteří je vrahem duší od počátku. Vidíte proto, jak je důležité pěstovat kromě morálních ctností také ctnosti intelektuální!

Je zde krásný dokument, který vám doporučuji k přečtení a který vysvětluje spásnou logiku Boží. Je to encyklika Pia XI. Divini Redemptoris, toho papeže, který měl odvahu vystoupit proti všem totalitárním systémům, např. encyklikou Mit brennender Sorge, kterou namířil proti nacistům, neboť i nacismus je formou socialismu. Pius XI. říká v encyklice, že komunismus je založen na ideji falešného vykoupění. To je základní myšlenka, že komunismus není filosofickým systémem, ani systémem sociální etiky, ale je proticírkví a protináboženstvím.

Mluvím k vám ze zkušenosti: V Československu prováděli komunisté vymývání mozků. To, co nám vtlučkali do hlavy ve škole při lekcích marxismu, to byl kontroka-techismus. Proticírkve znamená, že komunismus je esenciálním ateismem, nikoli náhodným. Křesťané podporující socialismus, nechte se oklamat! Papež Pius XI. říká: „Drazí bratři v biskupské službě, rozhodně se snažte, aby se věřící nenechali oklamat, a ať jsou si vědomi, že komunismus je podstatně, esenciálně zvrácený.“ Dnes jsou mnozí, kteří říkají, že je jednak komunismus bezbožný, ale je také komunismus dobrý a přijatelný. Jaké neštěstí! Snažte se, aby nikdo nebyl oklamán: komunismus je zlem a není možné s ním spolupracovat v jakékoli oblasti.

Nuže, i v boji proti pekelnému nepříteli, v každém ohledu, ať v ohledu hereze, či bezbožnosti, je třeba stále vyzývat svaté jméno Ježíše a Marie: Marie je naše světlo.

Převzato z: www.radiovaticana.cz ■

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH...

Uprostřed borovicových lesů se čas zastavil jako unavený poutník, který si sednul ke stromu. Země je tady písčitá, snadno se na ní zanechávají stopy. Až bude pršet, všechny se vynesou do nebe a každá má svůj příběh. Stejně jako tisíce křížů, které obklopují malou, dřevěnou cerkev (pravoslavný kostel) a jsou mlčícími svědky staletých rozhovorů.

Východním Polsku, vzdušnou čarou asi 15 kilometrů od Běloruska, se nachází pro pravoslavné křesťany nejvýznamnější mariánské poutní místo, které se významem srovnává s katolickou Čenstochovou. Kdo by ale spojoval význam s velikostí (což je asi náš častý, lidský zvyk), bude překvapený. Grabarka je totiž místo v lese, kde

Nová kaple Proměnění Páně byla posvěcena v roce 1998

na malé hoře se vznášá uprostřed borovicových lesů dřevěná cerkev, obklopená podle odhadů desetitisíci křížů.

Na začátku byla Grabarka spojena s řeckokatolickou církví. Podle legendy měl v době moru (cholery) v červenci roku 1710 jistý starý muž z městečka nacházejícího se poblíž Siemiatycze zjevení, aby na tuto horu přinesl kříž, umyl si obličej, napil se vody, která teče z pramene, a modlil se. Stal se zázrak: on a jeho druzi, kteří přišli

Tisíce křížů na Grabarce

Slavnost Proměnění Páně na Grabarce

s ním, byli uzdraveni. Zpráva o tom se rychle rozšířila a od té doby až do dneška přináší lidé na horu své vlastní kříže, na kterých jsou napsány úmysly a které se staly symbolem tohoto místa.

V roce 1717 vznikla na Grabarce první kaple a dokumenty z roku 1726 hovoří už o nové kapli Proměnění Páně. V roce 1789 papež Pius VI. přiznal poutníkům navštěvujícím Grabarku odpustky. V roce 1809 bylo zdejší území připojeno k Rusku a v roce 1839 car Mikuláš I. vydal dekret likvidující řeckokatolickou církev na území ruského císařství. Od té doby se toto místo postupně dostalo do péče pravoslavné církve. V roce

Interiér kaple
Proměnění Páně na Grabarce

1866 začaly generální opravy cerkve, která přetrvala první a druhou světovou válku. V roce 1947 byl na Grabarce založen první polský pravoslavný ženský klášter sv. Marty a Marie. Po válce bylo těžké sehnat peníze na stavbu kláštera, proto na začátku bydlely sestry ve zvonici cerkve Proměnění Páně. V roce 1956 byla postavena druhá cerkev Ikony Matky Boží Těšitelky zarmoucených a dům pro kněze v duchovní správě.

V noci z 12. na 13. července roku 1990 se nejen pro pravoslavné křesťany stala strašná tragédie. Cerkve Proměnění Páně byla podpálena a úplně shořela. Z celé cerkve se zachránil jenom Evangeliář a dvě ikony: sv. Mikuláše a Spasitele. Hned se začalo s rekonstrukcí a díky pomoci věřících byla už v roce 1998 posvěcena nová cerkev. V roce 2000 se na hoře Grabarce konalo velké jubileum dvoutisícího výročí vtělení Ježíše Krista. Slavností se zúčastnili mniši z řecké hory Athos, kteří pro toto místo darovali zázračnou kopii ikony Matky Boží Iviorské.

V současné době přichází nejvíce poutníků každý rok na svátek Proměnění Páně, který v pravoslavné církvi připadá na 18.–19. srpna. Je možné vidět, jak ze všech stran dalekého okolí jdou poutníci pěšky

a nesou velké a malé kříže. Mnozí z nich jdou poslední úsek po kolenou, třikrát po kolenou obcházejí cerkev a potom nechávají svůj kříž na hoře. Na něm postaví a rozsvítí svíčku a potom, po modlitbě v cerkvi, se zastavují u pramene. Ponoří do pramene kapesník, kterým si umývají obličej a bolavá místa. Mokré kapesníky nechávají u pramene nebo zavěšují na větve stromů na znamení toho, že tady nechávají své nemoci a problémy.

Ten, kdo navštívil Grabarku, ví, že to, co je pro toto místo podstatné, nelze popsat, pojmenovat, dotknout se toho, ani to vidět. Ale vše, co je na tomto místě viditelné a hmatatelné, se zrodilo z víry v Ježíše Krista. V srpnu roku 2012 během svátku Proměnění Páně pravoslavný arcibiskup Sawa řekl na Grabarce v přítomnosti katolických biskupů a věřících, že svět nutně potřebuje společné svědectví všech křesťanů. Grabarka už takové svědectví víry vydává. Pokud si někdo pozorně prohlédne kříže na Grabarce, najde tam nejen pravoslavné. (red) ■

Kříže od železničářů

PŘÍBĚH JEDNOHO KŘÍŽE: ARCIBISKUP MIRON CHODAKOWSKI

Byla paschální noc. Zemřel otec jednoho z mnichů. Arcibiskup Miron, tehdy ještě představený monastýru ve městě Supraśl, utěšoval mnicha, že není větší štěstí na zemi, než zemřít o Pasše, kdy slavíme Kristovo vítězství nad smrtí a rajske dveře jsou otevřené a přijímají všechny ve velikonoční radosti. Vojevský pravoslavný biskup zemřel při letecké nehodě ve Smolensku 10. dubna 2010. Byl velikonoční oktav a sobota před Svátkem milosrdenství. Tento rok, kvůli shodě liturgických kalendářů, slavili pravoslavní a katoličtí křesťané Velikonoce společně. Na svaté hoře Grabarce je mu věnován kříž, na kterém lze číst: „Není větší štěstí pro křesťana, než zemřít o Pasše.“

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova:

Věčný Otče, oběťuj ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;
na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVIČIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

NIKODÉMOVA NOC 2013

V KOSTELE
BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
VE SLAVKOVICÍCH

- 25. dubna
- 23. května
- 27. června
- 25. července
- 22. srpna
- 26. září
- 24. října
- 28. listopadu
- 26. prosince

Program:

20.00 mše svatá

Po mši svaté adorace do půlnoci.
Adorace v tichu a ve tmě.

Možnost zpovědi nebo rozhovoru s knězem.

www.nikodemovanoc.cz

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ SLAVKOVICE U NOVÉHO MĚSTA NA MORAVĚ

PROGRAM:

- 9.30** Co dělat v krizi víry? R.D. Jan Linhart, spirituál Teologického konviktu v Olomouci
- 10.00** Vystavení ostatků svaté Faustyny a Korunka k Božímu milosrdenství
- 10.20** Uvedení do svátku Božího milosrdenství
- 10.30 Mše svatá (pallotini)**
Po mši svaté možnost uctívat ostatky svaté Faustyny Kowalské.
- 14.00** Co dělat v krizi víry? R.D. Jan Linhart, spirituál Teologického konviktu v Olomouci
- 14.30** Vystavení ostatků svaté Faustyny a Korunka k Božímu milosrdenství
- 14.50** Uvedení do svátku Božího milosrdenství
- 15.00 Mše svatá**
(Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký)
Po mši svaté možnost uctívat ostatky svaté Faustyny Kowalské.
- 16.45** Promítání: Církev a svět očima Benedikta XVI. (P. Wojciech Zubkiewicz SAC)
- 17.30** Akatist před ikonou Matky Boží Iverské (schola chrámu sv. Václava a Vojtěcha v Radešinské Svatce)
- 19.00** Bůh, který přichází (zamyšlení P. Artura Cierlickiego SAC)
- 20.00** Pobožnost Cesty světla (pobožnost se bude konat na místě zasvěcení BM, které se uskutečnilo během I. kongresu o Božím milosrdenství)
Ke svátosti pokání můžete přistupovat během dne od 9.00 do 21.00 hod.

7. dubna
2013

Informace: Otcové pallotini, tel. 566 502 855-857
email: info@slavkovice.cz • www.slavkovice.cz

Nabízíme vám sborník textů z prvního kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě v roce 2011 pod heslem:

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

V knížce najdete na více než 100 stránkách texty přednášek a fotografie z kongresu, podněty k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. (Formát 130x200, 48 stran)

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtychvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

Cena není stanovena, dobrovolný dar posílejte na účet: 35-6219210237/0100

Objednávejte na adrese: Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý

na telefonním čísle: 566 502 850, 566 502 855

e-mailem: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky zpracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Strídáním textů ze života světice s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. (Váz., 175 str., 219 Kč)

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydrů č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

POSÍLÁTE DAR NA VYDÁVÁNÍ ABM Z BANKOVNÍHO ÚČTU?

Vážení čtenáři, bez Vaší pomoci nejsme schopni identifikovat dary zaslané bankovním převodem. Proto Vás prosíme, pokud jste tak již neučinili, oznamte nám číslo účtu, ze kterého dar zasíláte, a to emailem nebo na telefon 566 502 850. U převodu můžete také použít variabilní symbol, který je uveden na každé zásilce nad Vaším jménem. V případě zájmu Vám rádi zašleme potvrzení o daru. Děkuujeme za pochopení.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámý 71, 592 32 Jámý**

Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100

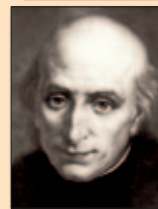
Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

SPOLEČNOST
KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU
OTCOVÉ PALLOTINI

Jsmo společenstvím kněží a bratří. Název „pallotini“ pochází od zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

- 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.
- Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.
- Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365
(Páter Pavel), mojepovolani@pallotini.cz

Komunita ve Fulneku:

Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

Komunita v Jámách:

Jámý 71, 592 32 Jámý, tel. 566 502 850

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)

16.00 Mše svatá

Sobota 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá

Neděle 10.30 Mše svatá
15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.
(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční
– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jámý 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

**Udělejte radost
svým blízkým,
příbuzným
a známým!**

DARUJTE „APOŠTOLA“ V ROCE VÍRY!

Nabízíme Vám, Vaším blízkým, známým a příbuzným možnost poslání 27* archivních čísel „Apoštola“, která vyšla v letech 2006–2012!

- V rámci Roku víry jsou archivní čísla i poštovné ZDARMA.
(Kdo si přeje, může poslat dobrovolný příspěvek na účet časopisu.)
- Všechna čísla posíláme jako jeden balík (1 balík – 27 čísel).
- Jeden nebo více balíků pošleme na Vámi uvedenou adresu (adresy).
- Při objednávce nezapomeňte sdělit počet balíků!
- Počet balíků je omezen.

Archivní čísla si můžete objednat telefonicky:

566 502 850, 566 502 855, 774 521 531
nebo e-mailem: objednavky@apostol.cz.

**1. číslo z roku 2006 už není, bohužel, dostupné.*